

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

at med den risiko, man går ind i med større beløb, og også med den overførsel, der til en vis grad finder sted bl. a. til D-garantierne, ville der være mulighed for tab, og også betydelige tab, i den henseende. Specielt for D-garantiernes vedkommende gælder det, at disse garantier kun kan blive effektive i tilfælde af, at de fremmede lande skulle nægte at opfylde deres forpligtelser, og i den henseende vil det i hvert fald være rimeligt at regne med, at selvom der kan komme tilfælde, hvor en sådan forpligtelse måske vil have nogen tilbøjelighed til at bevirke en udsættelse af betalingen, har vi i hvert fald ikke hidtil konstateret tab, når det endelige regnskab er blevet gjort op.

Med hensyn til selve beløbet har der således på det, vi indtjener — om jeg må bruge det udtryk —, ca. 7 mill. kr., været et tab på ca. 700 000 kr., og disse 700 000 kr. er i virkeligheden endnu ikke konstateret som endelige tab, der er stadig regres overfor en del af importørerne, og vi håber, at beløbet vil kunne nedsættes væsentligt.

Det spørgsmål, det ærede medlem hr. Foged rejste med hensyn til de forskellige garantier og de former, hvorunder de virker, er i virkeligheden meget interessant, og jeg tror, det vil være rigtigst, at jeg ved denne lejlighed kommer lidt ind på dette spørgsmål, som jeg går ud fra at vi iøvrigt kommer til at drøfte nærmere i udvalget. Jeg tror, det vil være rigtigst, om en større kreds bliver klar over de problemer, som de forskellige garantier indebærer, og de ting, som det i den henseende er værd at bemærke.

Sagen er den, at hvis risikoen bliver aktuel, d. v. s. hvis staten indfrier sin garanti, sker det for transfereringsgarantier på følgende måde: når overførslen ikke finder sted, må staten betale til den danske eksportør det garanterede beløb, det vil sige indtil 85 pct. af fakturaværdien. Staten indtræder i eksportørens stilling og tager skridt til at få beløbet overført fra udlandet. Der har endnu ikke foreligget tilfælde, i hvilke statens garantiforpligtelse er blevet aktuel for sådanne transfereringsgarantier.

Når det drejer sig om solvensgarantier, har staten garanteret, at de af vedkommende udenlandske køber udstedte vekslers indfries til forfaldstid. Garantien gives med en vis procentdel af vekslens beløb, dog aldrig over 85 pct. Garantiprocentens størrelse er bl. a. afhængig af kredittidens

længde. Når køberen i disse tilfælde ikke betaler til forfaldstid, indfrier staten sin garanti overfor den danske eksportørs bank og lader sig samtidig fordringen — vekslens — tiltransportere. Staten indkasserer da i udlandet den pågældende veksel. Hvis beløbet indgår på grundlag af betaling fra den udenlandske vekselkyldners side, beholder staten det garanterede vekselbeløb plus omkostninger, det vil altså sige, at hvis køberen har betalt vekslens fuldtud, afregner staten med eksportøren hele den del af beløbet, som ikke er dækket af statens garanti, men som altså er indgået fra den udenlandske køber.

I tilfælde af finansieringsgarantier garanterer staten overfor den danske eksportørs bank for et lån, som eksportøren modtager til oparbejdning af ordren til vedkommende udenlandske køber. Hvadenten finansieringen finder sted på grund af en oparbejdningsgaranti, hvor staten altså finansierer hele produktionen, eller finansieringen finder sted som en såkaldt afskibningskredit, således at den danske eksportør får beløbet stillet til rådighed ved varens afskibning til udlandet, har staten betinget sig regres overfor den danske eksportør.

Jeg tror, at de oplysninger, jeg her har givet om, hvorledes disse garantier virker, kan have værdi for det høje ting.

Til det ærede medlem hr. Weikop vil jeg sige, at det er fuldstændig rigtigst, at man netop derigennem, at cirkulationen bliver mindre, at kreditten bliver længere, kommer ud for væsentligt større krav til eksportkreditinstitutionen. I virkeligheden er det ikke alene et spørgsmål om, at risikoen bliver større, det er også et spørgsmål om, at denne forlængelse i sig selv betinger, at beløbet må sættes op. Spørgsmålet om, hvorvidt de 200 mill. kr. vil vise sig at være tilstrækkeligt, afhænger vel bl. a. af, om helt nye opgaver på dette område skal tages op indenfor kategorier af eksport, som måske i fremtiden vil blive mulige, men i så tilfælde vil det selvfølgelig være rimeligt og naturligt, at handelsministeren igen må møde i det høje ting med forslag til ændringer, således at man her vil kunne tage stilling til den nye situation, som måtte opstå.

De spørgsmål, som det ærede medlem hr. Karl M. Andersen rejste, skal jeg ikke komme nærmere ind på; men når han siger,